

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้นามวลีภาษาจีนของนักศึกษา ชาวไทยในเขตพื้นที่ภาคเหนือตอนบนของไทย¹

วันกวี สิงห์ธนะ, อรทัย ยอดแยมพราย

สำนักวิชาจีนวิทยา มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง เชียงราย 57100

อีเมล: wankawee.sin@mfu.ac.th, orathai.yod@mfu.ac.th

รับบทความ: 5 สิงหาคม 2564

แก้ไขบทความ: 26 มกราคม 2565

ตอบรับบทความ: 25 เมษายน 2565

บทคัดย่อ: การศึกษาวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อจำแนกข้อผิดพลาดจากการใช้นามวลีภาษาจีนของนักศึกษาชาวไทยในเขตพื้นที่ภาคเหนือตอนบนของไทย และเสนอแนวทางในการแก้ไขปัญหา ซึ่งประชากรที่ได้ทำการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ คือ นักศึกษาชาวไทยที่เรียนในสาขาวิชาภาษาจีนจากสถาบันในระดับอุดมศึกษาทางภาคเหนือตอนบนของไทย จำนวน 5 แห่ง โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงทั้งหมด 290 คน และเก็บข้อมูลโดยใช้แบบทดสอบ (Test) รวมทั้งวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ (Percentage) ผลจากการวิจัยพบว่า ข้อผิดพลาดจากการใช้นามวลีภาษาจีนของนักศึกษาชาวไทยในเขตพื้นที่ภาคเหนือตอนบน สามารถจำแนกออกได้เป็น 3 รูปแบบ ได้แก่ การลำดับคำผิด การเพิ่มคำ และการแทนที่การใช้นามวลีด้วยรูปแบบทางไวยากรณ์อื่น ซึ่งข้อผิดพลาดที่พบเห็นมากที่สุดคือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการลำดับคำผิด รองลงมาคือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการแทนที่การใช้นามวลีด้วยรูปแบบทางไวยากรณ์อื่นและข้อผิดพลาดจากการเพิ่มคำ ซึ่งมีสาเหตุมาจากอิทธิพลของภาษาแม่ที่มีต่อผู้เรียน และจากปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยได้เสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปัญหา โดยเสนอให้ผู้สอนนำรูปแบบของนามวลีภาษาจีนมาเปรียบเทียบกับรูปแบบของนามวลีในภาษาไทยเพื่อให้ผู้เรียนเห็นถึงความแตกต่างของทั้งสองภาษาอย่างชัดเจน และสร้างแบบฝึกหัดการแปลภาษาจีนเป็นภาษาไทยและการแปลภาษาไทยเป็นภาษาจีน โดยเน้นที่การแปลนามวลี เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความชำนาญในการใช้นามวลีภาษาจีนที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และลดข้อผิดพลาดในการใช้นามวลีภาษาจีนของผู้เรียนชาวไทย

คำสำคัญ: นามวลีภาษาจีน; นักศึกษา; ข้อผิดพลาด

¹ งานวิจัยชิ้นนี้เป็นส่วนหนึ่งของโครงการวิจัย เรื่อง “การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้นามวลีภาษาจีนของนักศึกษาชาวไทยในเขตพื้นที่ภาคเหนือตอนบนของไทย” ซึ่งได้รับงบประมาณสนับสนุนการวิจัยจากมหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง ประภาพทน์นักวิจัยรุ่นใหม่

The Error Analysis of Chinese Noun Phrase Usage by Thai College Students in the Upper North of Thailand

Wankawee Singthana, Orathai Yodyamprai

School of Sinology, Mae Fah Luang University, Chiangrai, 57100, Thailand

E-mail: wankawee.sin@mfu.ac.th, orathai.yod@mfu.ac.th

Received: 5th August 2021

Revised: 26th January 2022

Accepted: 25th April 2022

Abstract: This research aims to classify the error in Chinese noun phrase usage by Thai college students in the upper north of Thailand and present the error's solution. Populations for this study were 290 college students majoring in Chinese from 5 Universities in the upper North of Thailand using the Purposive Sampling Method and collecting the data by using tests and analyzing data by using the percentage. From this research, the error in Chinese noun phrase usage can be separated into three categories: misordering, replacing noun phrases by using other structures, and addition. The highest percent error is the error of misordering. The second is the error of replacing noun phrases by using different forms, and the last is the error of addition. The main reason for these problems is The Influence of the Native Language. From these problems, the suggestion is to compare noun phrase forms between Chinese and Thai to help student to understand about the different between these two languages, and construct Chinese to Thai and Thai to Chinese Translation exercises emphasizing noun phrases to help students build expertise in noun phrase usage and reduce the error of Chinese noun phrase usage for Thai learners.

Keywords: Chinese noun phrase; College students; The error

泰北地区大学生使用汉语名词性短语 的偏误分析

周海，沙美芬

皇太后大学汉学院，清莱，泰国，57100

电子邮件: wankawee.sin@mfu.ac.th, orathai.yod@mfu.ac.th

收稿日期: 2021-08-05

修回日期: 2022-01-26

接受日期: 2022-04-25

摘要: 本研究的目的是为了对泰北地区大学生使用汉语名词性短语的偏误进行归类，以及提出解决问题的相应方案。研究对象为正在泰北的 5 所高校就读中文专业的泰国籍学生。笔者采用了立意抽样法选出 290 名学生作为本次的研究对象。本研究使用测试为研究工具，最后用百分比方法统计及分析所得出的数据。研究结果表明，泰北地区大学生使用汉语名词性短语的偏误情况可分为 3 类：既错序、误加和误用。偏误比例最高为错序问题，第二是误用问题，最后是误加问题。导致学生出错问题的主要原因是受到了母语的影响。因此，笔者在研究中提出两个解决问题的方案。第一，建议教师进行汉-泰名词性短语形式对比，使学生了解并意识到两种语言名词性短语形式的不同。第二，教师设计针对名词性短语的汉-泰和泰-汉翻译的练习材料，因为多次和反复练习将帮助学生熟练地运用正确的汉语名词性短语，并且能减少泰国学生使用汉语名词性短语偏误的情况。

关键词: 汉语的定语；大学生；偏误

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดเป็นการศึกษาข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียนรู้ภาษาที่สองของผู้เรียนอย่างเป็นระบบ Dulay, Burth and Krashen (1982) ได้อธิบายเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดว่าเป็นการศึกษาข้อผิดพลาดจากการพูดและการเขียนของผู้เรียนที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ภาษาที่สอง

Richards and Schmidt (2002) ได้แบ่งประเภทของข้อผิดพลาดออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ ข้อผิดพลาดระหว่างภาษา (Interlingual Error) ซึ่งเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ที่มีต่อการใช้ภาษาที่สอง และ ข้อผิดพลาดในภาษาเดียวกัน (Intralingual Error) ซึ่งเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียนรู้ภาษาที่สอง

นอกจากนี้ Lu Jianji (1994) ยังได้จำแนกข้อผิดพลาดตามลักษณะของข้อผิดพลาดออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่ การตกหล่น (遗漏) การเพิ่มคำ (误加) การใช้แทนที่ผิดความหมาย (误代) และการลำดับคำผิด (错序)

1. การตกหล่น (遗漏) คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการตกหล่นของส่วนประกอบต่าง ๆ ที่อยู่ในคำหรือรูปประโยค

2. การเพิ่มคำ (误加) คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำหรือส่วนประกอบต่าง ๆ เกินจากความหมายของภาษาต้นทาง

3. การใช้แทนที่ผิดความหมาย (误代) คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเลือกใช้คำที่ไม่เหมาะสมกับบริบทของรูปประโยค

4. การลำดับคำผิด (错序) คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการลำดับคำหรือส่วนประกอบต่างๆ ในประโยคที่ไม่ถูกต้อง

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดมีความสำคัญต่อการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศเป็นอย่างยิ่ง เพราะเป็นการศึกษาความบกพร่องในการเรียนรู้ภาษาที่สองอย่างเป็นระบบ ทำให้เห็นถึงสาเหตุของปัญหา และทำให้เกิดแนวทางในการแก้ไขข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาที่สองของผู้เรียน ชัชวาล ศรีทอง (2558) ได้ระบุว่า “ข้อผิดพลาดนั้น

มีความสำคัญยิ่งในการเรียนรู้ภาษา เพราะเป็นตัวชี้วัดปัญหาอุปสรรคและพื้นหลังความรู้ของผู้เรียน การศึกษาข้อผิดพลาดจึงจะช่วยให้ผู้สอนเตรียมวิธีการที่จะรับมือและแนวทางแก้ไขที่เหมาะสมเพื่อพัฒนาการรับรู้และการใช้ภาษาของผู้เรียน” (ชัชวาล ศรיתอง, 2558: 128)

ในด้านการเรียนการสอนภาษาจีน การใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ภาษาจีนที่ไม่ถูกต้องเป็นอีกหนึ่งปัญหาหลักของนักศึกษาชาวไทย ซึ่งจากการสังเกตข้อผิดพลาดของนักศึกษาที่เรียนภาษาจีนในเบื้องต้น หนึ่งในรูปแบบทางไวยากรณ์ของภาษาจีนที่พบข้อผิดพลาดอยู่บ่อยครั้ง คือ ข้อผิดพลาดในการใช้นามวลี และเนื่องจากนามวลีเป็นส่วนประกอบหลักที่มีความสำคัญเป็นอย่างมากต่อรูปประโยค การศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องกับข้อผิดพลาดในการใช้นามวลีจึงเป็นหนึ่งในการประเดิมศึกษาที่ได้รับความนิยมไม่น้อย

หลี่ ชุนเสี่ยวและจินตนา พุทธเมตะ (2554) ได้ทำการศึกษาวิจัยข้อผิดพลาดในการใช้นามวลีภาษาไทยของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทย มหาวิทยาลัยชนชาติกวางซี สาธารณรัฐประชาชนจีน ผลของการวิจัยพบว่า ข้อผิดพลาดในการใช้นามวลีภาษาไทยของนักศึกษาจีนแบ่งออกได้เป็น 6 ประเภท ได้แก่ การลำดับคำผิด การใช้คำผิด การใช้คำฟุ่มเฟือย การสะกดคำไม่ถูกต้องตามอักขรวิธี การใช้คำไม่ครบถ้วนในบริบทและการใช้อนุภาคคำศัพท์ที่ไม่ถูกต้อง เนื่องจากอิทธิพลภาษาแม่ของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาไทยและความเข้าใจที่มีต่อภาษาไทยของผู้เรียนที่ยังมีไม่เพียงพอ

กิตติธน ยงประพัฒน์ (2553) ได้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้หน่วยขยายนามแบบซับซ้อนในภาษาจีนกลางของนักเรียนไทย ซึ่งจากการศึกษาพบว่านักเรียนไทยจะได้รับอิทธิพลจากการเรียนรู้ภาษาแม่ของตนในช่วงเริ่มต้นของการเรียนภาษาจีน และเมื่อทักษะทางด้านภาษาที่สองได้รับการพัฒนาขึ้นเรื่อย ๆ ก็จะมีการใช้ภาษาที่สองได้อย่างถูกต้อง

Cai Baowei (2012) ได้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับข้อผิดพลาดในการใช้ส่วนขยายนามแบบซับซ้อน โดยเน้นวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของผู้เรียนชาวไทยที่เรียนภาษาจีนในระดับต้น ซึ่งจากการวิเคราะห์พบว่าข้อผิดพลาดที่พบเห็นมากที่สุด คือ การลำดับคำผิดในโครงสร้าง

นามวลีที่มีคำสรรพนามบ่งชี้ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยาย รองลงมา คือ การลำดับคำผิด
ในโครงสร้างหน่วยขยาย + 的 + หน่วยหลัก

อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยพบว่างานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้นามวลีภาษาจีนของนักเรียนชาวไทยมีอยู่เป็นจำนวนน้อย และงานวิจัยโดยส่วนใหญ่ยังไม่มีกร
จำแนกกลุ่มตัวอย่างที่ชัดเจนและยังจำกัดอยู่ในการวิจัยที่เน้นศึกษาเพียงข้อผิดพลาดด้านการ
ลำดับคำเท่านั้น การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงมุ่งเน้นศึกษาข้อผิดพลาดของกลุ่มนักเรียนชาว
ไทยจากสถาบันในระดับอุดมศึกษาในเขตพื้นที่ภาคเหนือตอนบนของไทย และวิเคราะห์โดย
จำแนกกลุ่มตัวอย่างออกเป็นผู้เรียนที่มีพื้นฐานทางด้านภาษาจีนตั้งแต่ระดับมัธยมและผู้เรียน
ที่ไม่มีพื้นฐานมาก่อน ซึ่งจะทำให้เห็นถึงรูปแบบของข้อผิดพลาดจากผู้เรียนทั้งสองกลุ่มอย่าง
ชัดเจนและเป็นแนวทางให้กับผู้สอนในการแก้ปัญหาการใช้นามวลีภาษาจีนของนักศึกษาทั้ง
สองกลุ่มต่อไป นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังเน้นสร้างแบบทดสอบในการวัดผลที่สามารถสะท้อนให้
เห็นถึงรูปแบบของข้อผิดพลาดประเภทต่าง ๆ อย่างครอบคลุม

อนึ่ง จากการศึกษาเชิงเปรียบเทียบในเบื้องต้น ผู้วิจัยพบว่ารูปแบบทางไวยากรณ์
ของนามวลีภาษาจีนและภาษาไทยที่มีความแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด คือ นามวลีที่ประกอบ
ไปด้วยหน่วยขยายและหน่วยหลัก (偏正式名词短语) ซึ่งทั้งในภาษาจีนและภาษาไทยก็ล้วน
แล้วแต่มีวิธีการเรียงโครงสร้างที่แตกต่างกัน กล่าวคือ ตำแหน่งของส่วนขยายของนามวลี
ภาษาจีนจะอยู่หน้าหน่วยหลัก จึงมีโครงสร้างเป็น หน่วยขยาย - หน่วยหลัก (朱德熙 ,
1982 : 14) ในขณะที่ตำแหน่งของส่วนขยายของนามวลีภาษาไทยจะอยู่หลังหน่วยหลัก จึงมี
ลักษณะโครงสร้างเป็น หน่วยหลัก - หน่วยขยาย (วรวรรณ ศรียาภัย, 2556: 157) ซึ่งความ
แตกต่างระหว่างภาษาเหล่านี้ อาจทำให้ผู้เรียนชาวไทยเกิดความสับสนในการใช้นามวลี
ภาษาจีนได้ เนื่องจากอิทธิพลของภาษาแม่อาจส่งผลต่อการเรียนรู้นามวลีภาษาจีนของผู้เรียน
และอาจก่อให้เกิดอุปสรรคต่อการใช้ภาษาจีนในการสื่อสารกับเจ้าของภาษา

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาวิจัยข้อผิดพลาดของนักศึกษาชาวไทยที่มีต่อการใช้นามวลีภาษาจีน โดยเน้นวิเคราะห์ปัญหาที่เกิดจากการใช้นามวลีภาษาจีนแบบหน่วยขยาย -

หน่วยหลัก (偏正式名词短语) เป็นหลัก โดยกำหนดกลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาชาวไทยในเขตพื้นที่ภาคเหนือตอนบนของไทยที่เรียนในสาขาวิชาภาษาจีน เพื่อวิเคราะห์รูปแบบและลักษณะของข้อผิดพลาดของนักศึกษาตลอดจนเสนอแนวทางในการแก้ไขปัญหาด้านการใช้นามวลีภาษาจีน เพื่อลดข้อผิดพลาดในการใช้นามวลีภาษาจีนของผู้เรียนชาวไทย

2. วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยแบบผสมผสานการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) และการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ที่ศึกษาเกี่ยวกับข้อผิดพลาดของนักศึกษาชาวไทยที่มีต่อการใช้นามวลีภาษาจีน โดยเน้นวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของนามวลีภาษาจีนแบบหน่วยขยาย – หน่วยหลัก (偏正式名词短语) และใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) โดยกำหนดกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชาวไทยที่เรียนในสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 2 และ 3 จำนวน 290 คน โดยแบ่งออกเป็นนักศึกษาที่มีพื้นฐานทางด้านภาษาจีนก่อนที่จะเข้ามาเรียนในระดับอุดมศึกษาจำนวน 219 คน และที่ไม่มีพื้นฐานมาก่อนจำนวน 71 คน จากสถาบันในระดับอุดมศึกษาในพื้นที่ภาคเหนือตอนบนของไทยจำนวน 5 แห่ง

ผู้วิจัยเลือกเก็บข้อมูลด้วยการใช้แบบทดสอบ (Test) เนื้อหาในแบบทดสอบแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่ (1) การเลือกตอบ (2) การเรียงกลุ่มคำ (3) การแปลกลุ่มคำ โดยมีผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความถูกต้องของแบบทดสอบ และวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ(Percentage)

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการจำแนกลักษณะของข้อผิดพลาดตามกรอบแนวคิดของ Lu Jianji (1994) ที่ประกอบไปด้วย การตกหล่น (遗漏) การเพิ่มคำ (误加) การใช้แทนที่ผิดความหมาย (误代) และการลำดับคำผิด (错序) และในขั้นตอนสุดท้ายของการวิจัย ผู้วิจัยได้เสนอแนวทางในการแก้ปัญหาข้อผิดพลาดในการใช้นามวลีเพื่อลดข้อผิดพลาดในการใช้นามวลีภาษาจีนของผู้เรียนชาวไทย

3. การศึกษาเชิงเปรียบเทียบระหว่างนามวลีภาษาจีนและรูปแบบในภาษาไทย

ก่อนที่ผู้วิจัยจะเลือกเนื้อหาของนามวลีภาษาจีนมาเป็นประเด็นหลักในการวิจัย ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเชิงเปรียบเทียบเบื้องต้น โดยการนำนามวลีภาษาจีนแต่ละรูปแบบมา แปลเป็นภาษาไทยเพื่อศึกษาความเหมือนและความแตกต่างของรูปแบบนามวลีภาษาจีนและ รูปแบบของนามวลีเมื่อแปลออกมาเป็นภาษาไทย ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลของนามวลีภาษาจีน จากหนังสือทฤษฎีทางไวยากรณ์ (实用汉语语法) ของFang Yuqing และหนังสือ (语法讲义) ของZhu Dexi และรวบรวมตัวอย่างโครงสร้างทางไวยากรณ์ต่าง ๆ ของนามวลี ภาษาจีนจากหนังสือ (实用汉语语法) ของFang Yuqing หนังสือแบบเรียน (汉语教程) ของYang Jizhou หนังสือ (新实用现代汉语课本) ของLiu Xun และหนังสือ (新实用现代汉语语法) ของ Liu Yuehua

ในส่วนของการศึกษาเชิงเปรียบเทียบ ผู้วิจัยอ้างอิงหลักการในการจำแนกรูปแบบ ของนามวลีภาษาจีนจากหนังสือ (实用汉语语法) ของ Fang Yuqing และนำมาเปรียบเทียบกับโครงสร้างนามวลีเมื่อแปลออกมาเป็นภาษาไทย โดยอ้างอิงหลักการของการใช้นามวลี ภาษาไทยจากหนังสือภาษาศาสตร์ภาษาไทยของวรวรรณ ศรียาภัย และจากการอ้างอิง หลักการของFang Yuqing นามวลีภาษาจีนสามารถจำแนกออกได้เป็น 7 รูปแบบ ได้แก่ นามวลีภาษาจีนที่มีส่วนเสริมมาประกอบ (附加式名词短语) นามวลีภาษาจีนที่เป็นรูปคำซ้ำ (重叠式名词短语) นามวลีภาษาจีนแบบจำนวน - ลักษณะนาม (数量式名词短语) นามวลีภาษาจีนที่มีลักษณะของหน่วยอ้างอิงเดียวกัน (同位式名词短语) นามวลีภาษาจีน แบบหน่วยขยาย - หน่วยหลัก (偏正式名词短语) นามวลีภาษาจีนที่มี 2 แกน (联合式 名词短语) และนามวลีภาษาจีนแบบหน่วยประธาน - หน่วยกริยา (主谓式名词短语) (房玉清, 2008 : 80)

3.1 รูปแบบของนามวลีภาษาจีนและรูปแบบในภาษาไทย

3.1.1 นามวลีภาษาจีนที่มีส่วนเสริมมาประกอบ (附加式名词短语)

นามวลีที่มี “的” มาประกอบ

เช่น ภาษาจีน 红的

แดง ที่

ภาษาไทย สีแดง

นามวลีที่มี “所” มาประกอบ

เช่น ภาษาจีน 所 知道的

ทั้งหมด รู้ ที่

ภาษาไทย ที่ได้รู้

3.1.2 นามวลีภาษาจีนที่เป็นรูปคำซ้ำ (重叠式名词短语)

เช่น ภาษาจีน 上上下下

บนบนล่างล่าง

ภาษาไทย ทั้งหมด

3.1.3 นามวลีภาษาจีนแบบจำนวน – ลักษณะนาม (数量式名词短语)

เช่น ภาษาจีน 一个

หนึ่ง อัน

ภาษาไทย หนึ่งอัน

3.1.4 นามวลีภาษาจีนที่มีลักษณะของหน่วยอ้างอิงเดียวกัน (同位式名词短语)

เช่น ภาษาจีน 我们 大家

พวกเรา ทุกคน

ภาษาไทย พวกเราทุกคน

3.1.5 นามวลีภาษาจีนแบบหน่วยขยาย – หน่วยหลัก (偏正式名词短语)

เช่น ภาษาจีน 木头房子
ไม้ บ้าน
ภาษาไทย บ้านไม้

3.1.6 นามวลีภาษาจีนที่มี 2 แกน (联合式名词短语)

เช่น ภาษาจีน 弟弟和我
น้องชาย และ ฉัน
ภาษาไทย น้องชายและฉัน

3.1.7 นามวลีภาษาจีนแบบหน่วยประธาน – หน่วยกริยา (主谓式名词短语)

เช่น ภาษาจีน 一人一碗
หนึ่ง คน หนึ่ง ถ้วย
ภาษาไทย หนึ่งคนหนึ่งถ้วย

3.2 โครงสร้างของนามวลีภาษาจีนและภาษาไทยที่มีรูปแบบหน่วยขยาย - หน่วยหลัก (偏正式名词短语)

จากการสรุปของผู้วิจัย พบว่า ลักษณะของรูปแบบนามวลีภาษาจีนที่มีโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่แตกต่างจากรูปแบบในภาษาไทยอย่างชัดเจน คือ นามวลีภาษาจีนในรูปแบบหน่วยขยาย – หน่วยหลัก (偏正式名词短语) โดยสามารถแบ่งประเภทตามโครงสร้างทางไวยากรณ์ของนามวลีภาษาจีนและรูปแบบของนามวลีเมื่อแปลออกมาเป็นภาษาไทยได้ดังนี้

3.2.1 โครงสร้างของนามวลีที่มีส่วนขยายเป็นคำ

3.2.1.1 โครงสร้าง คำนาม + หน่วยหลัก

เช่น ภาษาจีน 中文 小说儿
ภาษาจีน นิยาย

ภาษาไทย นิยายภาษาจีน

เช่น ภาษาจีน 老师的书
คุณครู ของ หนังสือ

ภาษาไทย หนังสือของคุณครู

3.2.1.2 โครงสร้าง คำกริยา + หน่วยหลัก

เช่น ภาษาจีน 喝的酒
ดื่ม ที่ เหล้า

ภาษาไทย เหล้าที่ดื่ม

3.2.1.3 โครงสร้าง คำคุณศัพท์ + หน่วยหลัก

เช่น ภาษาจีน 新书
ใหม่ หนังสือ

ภาษาไทย หนังสือเล่มใหม่

3.2.1.4 โครงสร้าง คำสรรพนาม + หน่วยหลัก

เช่น ภาษาจีน 我的书
ฉัน ของ หนังสือ

ภาษาไทย หนังสือของฉัน

3.2.2 โครงสร้างของนามวลีที่มีส่วนขยายเป็นวลี

3.2.2.1 โครงสร้าง นามวลี + หน่วยหลัก

เช่น ภาษาจีน 三支笔
หนึ่ง ด้าม ปากกา

ภาษาไทย ปากกาหนึ่งด้าม

ภาษาจีน 那些书
นั้น เหล่า หนังสือ

ภาษาไทย หนังสือเหล่านั้น

3.2.2.2 โครงสร้าง คำกริยาวลี + หน่วยหลัก

เช่น	ภาษาจีน	新 盖 的 房子
		ใหม่ สร้าง ที่ บ้าน
	ภาษาไทย	บ้านที่สร้างใหม่
	ภาษาจีน	来 中国 的 旅游团
เช่น		มา ประเทศจีน ที่ คณะทัวร์
	ภาษาไทย	คณะทัวร์ที่มาประเทศจีน

3.2.2.3 โครงสร้าง คำคุณศัพท์วลี + หน่วยหลัก

เช่น	ภาษาจีน	很大 的 公园
		มากใหญ่ ที่ สวนสาธารณะ
	ภาษาไทย	สวนสาธารณะที่ใหญ่มาก
	ภาษาจีน	很 好 的 电影
		มาก ดี ที่ ภาพยนตร์
	ภาษาไทย	ภาพยนตร์ที่ดีมาก

3.2.2.4 โครงสร้าง บุพบทวลี + หน่วยหลัก

เช่น	ภาษาจีน	关于 电脑 的 书
		เกี่ยวกับ คอมพิวเตอร์ ที่ หนังสือ
	ภาษาไทย	หนังสือที่เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

3.2.2.5 โครงสร้าง อนุประโยค + หน่วยหลัก

เช่น	ภาษาจีน	我们 买 的 书
		พวกเรา ซื้อ ที่ หนังสือ
	ภาษาไทย	หนังสือที่พวกเราซื้อ

4. ข้อผิดพลาดของนักศึกษาในพื้นที่ภาคเหนือตอนบนของไทยที่มีต่อการใช้นามวลีภาษาจีน

4.1 ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาที่เรียนภาษาจีนในมหาวิทยาลัยทางภาคเหนือตอนบนของไทยจำนวน 5 แห่ง รวมเป็นจำนวนนักศึกษาทั้งสิ้น 290 คน โดยในส่วนของแบบทดสอบที่ใช้ในการทดลอง ผู้วิจัยอ้างอิงข้อมูลของนามวลีภาษาจีนจากหนังสือ (实用汉语语法) ของFang Yuqing และหนังสือ (语法讲义) ของZhu Dexi อีกทั้งยังได้อ้างอิงตัวอย่างของกลุ่มคำจากหนังสือแบบเรียน (汉语教程) ของYang Jizhou หนังสือแบบเรียน (新实用现代汉语课本) ของ Liu Xun หนังสือ (实用汉语语法) ของFang Yuqing และหนังสือ (新实用现代汉语语法) ของLiu Yuehua โดยเน้นวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของการใช้นามวลีภาษาจีนเฉพาะรูปแบบหน่วยขยาย - หน่วยหลัก (偏正式名词短语) เท่านั้น

4.2 รูปแบบของข้อผิดพลาด

จากการรวบรวมข้อผิดพลาด ผู้วิจัยแบ่งข้อผิดพลาดออกเป็น 3 ประเภท ซึ่งข้อผิดพลาดที่พบเห็นมากที่สุด คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการลำดับผิด รองลงมา คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการแทนที่การใช้นามวลีด้วยรูปแบบทางไวยากรณ์อื่นและข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเพิ่มคำ ซึ่งสามารถสรุปผลและอภิปรายผลได้ ดังนี้

ตารางที่ 1 ผลค่าร้อยละของข้อผิดพลาด

รูปแบบของ ข้อผิดพลาด แต่ละประเภท	จำนวนข้อผิดพลาด ของนักศึกษาที่มี พื้นฐานภาษาจีน	จำนวนข้อผิดพลาดของ นักศึกษาที่ไม่มีพื้นฐาน ภาษาจีนมาก่อน	รวม	ร้อยละของ ข้อผิดพลาด แต่ละประเภท
1.การลำดับคำผิด	715	631	1,346	84.34
2.การแทนที่การใช้ นามวลีด้วยรูปแบบ ทางไวยากรณ์อื่น	29	140	169	10.59
3.การเพิ่มคำ	42	39	81	5.07
จำนวนครั้งของ ข้อผิดพลาดทั้งหมด			1,596	100

4.2.1 การลำดับคำผิด

จากการรวบรวมข้อผิดพลาดด้านการลำดับคำผิด พบว่ามีข้อผิดพลาดดังกล่าวอยู่ถึง 1,346 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 84.34 ของรูปแบบของข้อผิดพลาดทั้งหมด โดยแบ่งออกเป็นข้อผิดพลาดของนักศึกษาที่มีพื้นฐานภาษาจีนจำนวน 715 ครั้ง และข้อผิดพลาดของนักศึกษาที่ไม่มีพื้นฐานจำนวน 631 ครั้ง และจากการจำแนกรูปแบบของข้อผิดพลาดดังกล่าว พบว่าปัญหาหลักของนักศึกษาชาวไทยคือ นักศึกษามักจะนำหน่วยหลักมาวางไว้ข้างหน้าหน่วยขยาย ไม่ว่าจะเป็นส่วนขยายที่เป็นคำหรือวลี ดังนี้

4.2.1.1 การลำดับคำผิดในโครงสร้าง คำนาม + หน่วยหลัก

จากการทดสอบพบว่าผู้เรียนมีข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างดังกล่าวจำนวน 90 ครั้ง แบ่งออกเป็นข้อผิดพลาดของนักศึกษาที่มีพื้นฐานภาษาจีนจำนวน 42 ครั้ง และข้อผิดพลาดของนักศึกษาที่ไม่มีพื้นฐานจำนวน 48 ครั้ง เช่น

- (1) ตัวอย่างของนามวลีภาษาจีนที่ใช้ผิด : 书中文
 รูปแบบที่ถูกต้อง : 中文书

(2) ตัวอย่างของนามวลีภาษาจีนที่ใช้ผิด : 学生的里边

รูปแบบที่ถูกต้อง : 里边的学生

4.2.1.2 การลำดับคำผิดในโครงสร้าง คำกริยา + หน่วยหลัก

จากการทดสอบพบว่าผู้เรียนมีข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างดังกล่าวจำนวน 81 ครั้ง แบ่งออกเป็นข้อผิดพลาดของนักศึกษาที่มีพื้นฐานภาษาจีนจำนวน 30 ครั้ง และข้อผิดพลาดของนักศึกษาที่ไม่มีพื้นฐานจำนวน 51 ครั้ง เช่น

(3) ตัวอย่างของนามวลีภาษาจีนที่ใช้ผิด : 酒的喝

รูปแบบที่ถูกต้อง : 喝的酒

4.2.1.3 การลำดับคำผิดในโครงสร้าง คำคุณศัพท์ + หน่วยหลัก

จากการทดสอบพบว่าผู้เรียนมีข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างดังกล่าวจำนวน 96 ครั้ง แบ่งออกเป็นข้อผิดพลาดของนักศึกษาที่มีพื้นฐานภาษาจีนจำนวน 49 ครั้ง และข้อผิดพลาดของนักศึกษาที่ไม่มีพื้นฐานจำนวน 47 ครั้ง เช่น

(4) ตัวอย่างของนามวลีภาษาจีนที่ใช้ผิด : 书的新

รูปแบบที่ถูกต้อง : 新书

4.2.1.4 การลำดับคำผิดในโครงสร้าง คำสรรพนาม + หน่วยหลัก

จากการทดสอบพบว่าผู้เรียนมีข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างดังกล่าวจำนวน 95 ครั้ง แบ่งออกเป็นข้อผิดพลาดของนักศึกษาที่มีพื้นฐานภาษาจีนจำนวน 26 ครั้ง และข้อผิดพลาดของนักศึกษาที่ไม่มีพื้นฐานจำนวน 69 ครั้ง ยกตัวอย่างเช่น

(5) ตัวอย่างของนามวลีภาษาจีนที่ใช้ผิด : 书的我

รูปแบบที่ถูกต้อง : 我的书

4.2.1.5 การลำดับคำผิดในโครงสร้าง นามวลี + หน่วยหลัก

จากการทดสอบพบว่าผู้เรียนมีข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างดังกล่าวจำนวน 103 ครั้ง แบ่งออกเป็นข้อผิดพลาดของนักศึกษาที่มีพื้นฐานภาษาจีนจำนวน 41 ครั้ง และข้อผิดพลาดของนักศึกษาที่ไม่มีพื้นฐานจำนวน 62 ครั้ง ยกตัวอย่างเช่น

(6) ตัวอย่างของนามวลีภาษาจีนที่ใช้ผิด : 书这个

รูปแบบที่ถูกต้อง : 这本书

(7) ตัวอย่างของนามวลีภาษาจีนที่ใช้ผิด : 自行车一辆

รูปแบบที่ถูกต้อง : 一辆自行车

(8) ตัวอย่างของนามวลีภาษาจีนที่ใช้ผิด : 衣服一件

รูปแบบที่ถูกต้อง : 一件衣服

4.2.1.6 การลำดับคำผิดในโครงสร้าง กริยาวลี + หน่วยหลัก

จากการทดสอบพบว่าผู้เรียนมีข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างดังกล่าวจำนวน 221 ครั้ง แบ่งออกเป็นข้อผิดพลาดของนักศึกษาที่มีพื้นฐานภาษาจีนจำนวน 151 ครั้ง และข้อผิดพลาดของนักศึกษาที่ไม่มีพื้นฐานจำนวน 70 ครั้ง ยกตัวอย่างเช่น

(9) ตัวอย่างของนามวลีภาษาจีนที่ใช้ผิด : 盖新的房子

รูปแบบที่ถูกต้อง : 新盖的房子

(10) ตัวอย่างของนามวลีภาษาจีนที่ใช้ผิด : 人的买饭

รูปแบบที่ถูกต้อง : 买饭的人

4.2.1.7 การลำดับคำผิดในโครงสร้าง คุณศัพท์วลี + หน่วยหลัก

จากการทดสอบพบว่าผู้เรียนมีข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างดังกล่าวจำนวน 189 ครั้ง แบ่งออกเป็นข้อผิดพลาดของนักศึกษาที่มีพื้นฐานภาษาจีนจำนวน 101 ครั้ง และข้อผิดพลาดของนักศึกษาที่ไม่มีพื้นฐานจำนวน 88 ครั้ง ยกตัวอย่างเช่น

(11) ตัวอย่างของนามวลีภาษาจีนที่ใช้ผิด : 老师的很好

รูปแบบที่ถูกต้อง : 很好的老师

4.2.1.8 การลำดับคำผิดในโครงสร้าง บุพบทวลี + หน่วยหลัก

จากการทดสอบพบว่าผู้เรียนมีข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างดังกล่าวจำนวน 197 ครั้ง แบ่งออกเป็นข้อผิดพลาดของนักศึกษาที่มีพื้นฐานภาษาจีนจำนวน 104 ครั้ง และข้อผิดพลาดของนักศึกษาที่ไม่มีพื้นฐานจำนวน 93 ครั้ง เช่น

(12) ตัวอย่างของนามวลีภาษาจีนที่ใช้ผิด : 书关于电脑的
书的关于电脑

รูปแบบที่ถูกต้อง : 关于电脑的书

4.2.1.9 การลำดับคำผิดในโครงสร้าง ประธาน + ภาคแสดง + หน่วยหลัก

จากการทดสอบพบว่าผู้เรียนมีข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างดังกล่าวจำนวน 274 ครั้ง แบ่งออกเป็นข้อผิดพลาดของนักศึกษาที่มีพื้นฐานภาษาจีนจำนวน 171 ครั้ง และข้อผิดพลาดของนักศึกษาที่ไม่มีพื้นฐานจำนวน 103 ครั้ง เช่น

(13) ตัวอย่างของนามวลีภาษาจีนที่ใช้ผิด : 书的我买

รูปแบบที่ถูกต้อง : 我买的书

จากตัวอย่างข้อผิดพลาดที่ (1) (2) ไปจนถึงตัวอย่างข้อผิดพลาดที่ (13) กลุ่มตัวอย่างที่ทำแบบทดสอบมักจะนำหน่วยขยายมาวางไว้ข้างหลังหน่วยหลัก ซึ่งผู้วิจัยพบว่ารูปแบบข้อผิดพลาดดังกล่าวมีลักษณะที่คล้ายคลึงกับรูปแบบของภาษาไทย แต่ในภาษาจีนนั้นหลักการที่ถูกต้อง คือ หน่วยขยายจะต้องวางไว้หน้าหน่วยหลัก

จากการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดดังกล่าว ผู้วิจัยได้ทำการจำแนกจำนวนครั้ง และค่าร้อยละของข้อผิดพลาด ตามตาราง ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2 ผลค่าร้อยละของข้อผิดพลาดด้านการลำดับคำ

รูปแบบของข้อผิดพลาดด้านการลำดับคำ	จำนวนข้อผิดพลาดของนักศึกษาที่มีพื้นฐานภาษาจีน	จำนวนข้อผิดพลาดของนักศึกษาที่ไม่มีพื้นฐานภาษาจีนมาก่อน	รวม	ร้อยละ
	จำนวน	จำนวนข้อผิดพลาด		
1. คำนาม + หน่วยหลัก	42	48	90	6.69
2. คำกริยา + หน่วยหลัก	30	51	81	6.01
3. คำคุณศัพท์ + หน่วยหลัก	49	47	96	7.13
4. คำสรรพนาม + หน่วยหลัก	26	69	95	7.06

5.นามวลี + หน่วยหลัก	41	62	103	7.65
6.กริยาวลี + หน่วยหลัก	151	70	221	16.41
7.คุณศัพท์วลี + หน่วยหลัก	101	88	189	14.04
8.บุพบทวลี + หน่วยหลัก	104	93	197	14.63
9.ประธาน - ภาคแสดง + หน่วยหลัก	171	103	274	20.35
จำนวนครั้งของข้อผิดพลาด			1,346	100
ด้านการลำดับคำผิดทั้งหมด				

นอกจากนี้ ยังพบข้อผิดพลาดจากการที่นักศึกษาบางส่วนได้นำรูปแบบของนามวลีมาเรียงลำดับในลักษณะที่คล้ายคลึงกับประโยค ซึ่งมีจำนวนข้อผิดพลาดทั้งสิ้น 169 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.59 แบ่งเป็นข้อผิดพลาดของนักศึกษาที่มีพื้นฐานภาษาจีนจำนวน 29 ครั้ง และข้อผิดพลาดของนักศึกษาที่ไม่มีพื้นฐานจำนวน 140 ครั้ง แสดงให้เห็นว่านักศึกษากลุ่มดังกล่าวไม่สามารถแยกความแตกต่างระหว่างนามวลีและประโยคได้ จึงทำให้เกิดความสับสนและเลือกที่จะแปลออกมาเป็นประโยคในภาษาจีน เช่น

- (14) ตัวอย่างนามวลีภาษาจีนที่ใช้ผิด : 人买饭
รูปแบบที่ถูกต้อง : 买饭的人
- (15) ตัวอย่างนามวลีภาษาจีนที่ใช้ผิด : 学生在里边
รูปแบบที่ถูกต้อง : 里边的学生

จากตัวอย่างข้อผิดพลาดที่ (14) และ (15) นักศึกษาที่ทำแบบทดสอบได้แปลนามวลีภาษาไทย “นักเรียนที่อยู่ข้างใน” และ “คนที่ซื้อข้าว” ออกมาเป็นประโยค “人买饭” และ “学生在里边” ซึ่งรูปแบบที่ถูกต้องคือ “买饭的人” และ “里边的学生” โดยอาจมีสาเหตุมาจากอิทธิพลของภาษาแม่ในเรื่องของตำแหน่งของส่วนขยายนามวลีในภาษาไทยที่มักจะอยู่ข้างหลังส่วนหลักเสมอ ประกอบกับการที่ผู้ทำแบบทดสอบได้ละเลยการ

แปลความหมายของคำช่วย (助词) “的” ซึ่งในภาษาไทยคือคำประพันธสรรพนาม “ที่” จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างที่ทำแบบทดสอบลำดับคำจนคล้ายคลึงกับรูปแบบของประโยค

จากการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดดังกล่าว ผู้วิจัยได้ทำการจำแนกจำนวนครั้งและคำร้อยละของข้อผิดพลาดตามตาราง ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 3 ผลคำร้อยละของข้อผิดพลาดด้านการแทนที่ด้วยรูปแบบทางไวยากรณ์อื่น

การแทนที่ด้วยรูปแบบทาง ไวยากรณ์อื่น	จำนวนข้อผิดพลาด ของนักศึกษา ที่มีพื้นฐานภาษาจีน	จำนวนข้อผิดพลาด	รวม	ร้อยละ
		ของนักศึกษาที่ไม่มี		
		พื้นฐานภาษาจีน มาก่อน		
การแทนที่การใช้นามวลีด้วย				
รูปแบบทางไวยากรณ์	29	140	169	100
แบบประโยค				

4.2.2 การเพิ่มคำ

ข้อผิดพลาดในการเพิ่มคำ มีถึง 81 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.07 แบ่งเป็นข้อผิดพลาดของนักศึกษาที่มีพื้นฐานภาษาจีนจำนวน 42 ครั้ง และข้อผิดพลาดของนักศึกษาที่ไม่มีพื้นฐานจำนวน 39 ครั้ง ซึ่งเป็นข้อผิดพลาดด้านการเพิ่มลักษณะนาม เช่น

(16) ตัวอย่างนามวลีภาษาจีนที่ใช้ผิด : 新本书

รูปแบบที่ถูกต้อง : 新书

จากตัวอย่างข้อผิดพลาดที่ (16) แม้ว่าผู้ทำแบบสอบถามจะเรียงลำดับคำได้เหมือนกับรูปแบบในภาษาจีน แต่กลุ่มตัวอย่างที่ทำแบบสอบถามได้นำเอาคำลักษณะนาม “本” มาวางแทรกไว้ตรงกลางระหว่างคำว่า “新” และ “书” ซึ่งอาจจะเกิดจากการที่ผู้ตอบแบบทดสอบได้แปลความหมายของนามวลีดังกล่าวออกมาจากความหมายเดิมของภาษาไทย คือ “หนังสือเล่มใหม่” ซึ่งในภาษาไทยสามารถนำเอาคำลักษณะนาม “เล่ม” มาเสริมในโครงสร้างของนามวลีที่มีความหมายดังกล่าวได้ (ราตรี ัฒนารช, 2516: 156)

ตารางที่ 4 ผลค่าร้อยละของข้อผิดพลาดด้านการเพิ่มคำ

รูปแบบของ ข้อผิดพลาดด้าน การเพิ่มคำ	จำนวนข้อผิดพลาด ของนักศึกษา ที่มีพื้นฐานภาษาจีน	จำนวนข้อผิดพลาด ของนักศึกษาที่ไม่มี พื้นฐานภาษาจีน			ร้อยละ
		รวม	รวม	รวม	
การเพิ่ม	42	39	81	100	
คำลักษณะนาม					

5. สรุป

ผลจากการวิจัย สรุปได้ว่า รูปแบบของข้อผิดพลาดของนักศึกษา แบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ การเรียงลำดับคำผิด การแทนที่นามวลีภาษาจีนด้วยรูปแบบทางไวยากรณ์อื่นและการเพิ่มคำ ซึ่งพบว่ามีข้อผิดพลาดตามกรอบแนวคิดการจำแนกข้อผิดพลาดของ Lu Jianji (1994) ปรากฏอยู่ในผลการวิจัยของผู้วิจัยจำนวน 2 ประเภท คือ การลำดับคำผิดและการเพิ่มคำ นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบข้อผิดพลาดอื่น ๆ เพิ่มเติมอีก 1 รูปแบบ คือ การแทนที่การใช้นามวลีด้วยรูปแบบทางไวยากรณ์อื่น

ทั้งนี้ ข้อผิดพลาดในการใช้นามวลีภาษาจีนของนักศึกษาที่พบเห็นมากที่สุดคือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการลำดับคำผิด รองลงมาคือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการแทนที่นามวลีด้วยรูปแบบทางไวยากรณ์อื่นและข้อผิดพลาดจากการเพิ่มคำ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของหลี่ ซุนเสี่ยวและจินตนา พุทธิเมตะ (2011) ที่พบว่าข้อผิดพลาดในการใช้นามวลีภาษาไทยของนักศึกษาชาวจีนที่พบเห็นมากที่สุด คือ ข้อผิดพลาดด้านการลำดับคำผิด จึงกล่าวได้ว่า ข้อผิดพลาดทางด้านการลำดับคำผิด เป็นรูปของข้อผิดพลาดหลักในการใช้นามวลีของผู้เรียนภาษาที่สอง ในส่วนของข้อผิดพลาดในการใช้นามวลีภาษาจีนด้านการลำดับคำผิด พบว่า โครงสร้างของนามวลีที่พบเห็นข้อผิดพลาดมากที่สุดทั้งในกลุ่มผู้เรียนที่มีพื้นฐานและที่ไม่มีพื้นฐานภาษาจีนมาก่อน คือ โครงสร้างวลีแบบประธาน – ภาคแสดง (主谓式短语) ที่ทำ

หน้าที่เป็นส่วนขยายคำนาม ซึ่งข้อผิดพลาดประเภทดังกล่าวปรากฏอยู่ในวิจัยจำนวน 495 ครั้ง จากจำนวนข้อผิดพลาดทั้งหมด 1,346 ครั้ง อย่างไรก็ตาม ผลจากการแบ่งกลุ่มของผู้เรียนในการวิเคราะห์ พบว่า ข้อผิดพลาดที่มีจำนวนมากเป็นอันดับสองในกลุ่มผู้เรียนที่มีพื้นฐานภาษาจีนมาก่อน คือ ข้อผิดพลาดด้านการเพิ่มคำ แต่ข้อผิดพลาดที่มีจำนวนมากเป็นอันดับสองในกลุ่มผู้เรียนที่ไม่มีพื้นฐานภาษาจีนมาก่อน คือ ข้อผิดพลาดจากการแทนที่นามวลีด้วยรูปแบบทางไวยากรณ์อื่น นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบว่าจำนวนครั้งของข้อผิดพลาดด้านการลำดับคำผิดของกลุ่มผู้เรียนที่มีพื้นฐานภาษาจีนมาก่อนมักจะปรากฏให้เห็นจากการใช้โครงสร้างนามวลีที่ค่อนข้างซับซ้อน เช่น โครงสร้างวลีแบบประธาน – ภาคแสดง (主謂式短语) ที่ทำหน้าที่เป็นส่วนขยายนาม เป็นต้น ในขณะที่จำนวนครั้งของข้อผิดพลาดด้านการลำดับคำผิดในแต่ละโครงสร้างของกลุ่มผู้เรียนที่ไม่มีพื้นฐานจะมีการกระจายตัวมากกว่า สะท้อนให้เห็นว่าข้อผิดพลาดด้านการลำดับคำของทุก ๆ โครงสร้างยังคงเป็นปัญหาหลักในการเรียนของกลุ่มผู้เรียนที่ไม่มีพื้นฐานภาษาจีนมาก่อน

ผลจากการวิจัยโดยภาพรวม สะท้อนให้เห็นว่านักศึกษาชาวไทยในพื้นที่ภาคเหนือตอนบนยังมีความเข้าใจต่อรูปแบบทางไวยากรณ์ของนามวลีภาษาจีนที่ไม่ถูกต้อง ซึ่งเกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ที่มีต่อผู้เรียน เนื่องจากตำแหน่งของส่วนขยายของนามวลีภาษาไทยจะอยู่ข้างหลังของหน่วยหลัก และข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่มักจะเกิดจากการที่นักศึกษาชาวไทยเรียงลำดับคำในโครงสร้างของนามวลีภาษาจีนในลักษณะที่คล้ายคลึงกับโครงสร้างของภาษาไทย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของRichards and Schmidt (2002) ที่ได้กล่าวถึงข้อผิดพลาดระหว่างภาษา (Interlingual Error) ซึ่งเป็นหนึ่งในแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาข้อผิดพลาดของนักวิชาการทั้งสองท่าน โดยได้อธิบายว่า ความผิดพลาดจากการเรียนภาษาที่สองอาจมีสาเหตุมาจากความสับสนที่เกิดจากภาษาแม่ของผู้เรียน

6. ข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนการสอน

จากการศึกษาข้างต้น ปัญหาที่พบจากการใช้นามวลีภาษาจีนของผู้เรียนชาวไทยนั้น เกิดจากอิทธิพลจากภาษาแม่ของผู้เรียน จึงทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในรูปแบบทางไวยากรณ์ของนามวลีภาษาจีนที่ไม่ถูกต้อง ดังนั้น ในการจัดการเรียนการสอน ผู้สอนควรให้ความสำคัญต่อการอธิบายโครงสร้างของนามวลีภาษาจีน โดยเฉพาะโครงสร้างนามวลีที่มีโครงสร้างประธาน – ภาคแสดง (主谓式短语) และกริยวลีทำหน้าที่เป็นส่วนขยายคำนาม เนื่องจากโครงสร้างดังกล่าวเป็นโครงสร้างที่พบเห็นข้อผิดพลาดของผู้เรียนมากที่สุดทั้งในกลุ่มของผู้เรียนที่มีพื้นฐานและผู้เรียนที่ไม่มีพื้นฐานภาษาจีนมาก่อน และควรเน้นย้ำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในรูปแบบทางไวยากรณ์ของทั้งสองภาษาอย่างชัดเจน โดยการนำเอารูปแบบทางไวยากรณ์ของนามวลีภาษาจีนในทุก ๆ รูปแบบมาเปรียบเทียบกับรูปแบบในภาษาไทย เช่น

รูปแบบทางไวยากรณ์ในภาษาจีน	: 中文 书
	: ภาษาจีน หนังสือ
รูปแบบทางไวยากรณ์ในภาษาไทย	: หนังสือภาษาจีน
รูปแบบทางไวยากรณ์ในภาษาจีน	: 我们 买的 书
	: พวกเรา ซื้อ ที่ หนังสือ
รูปแบบทางไวยากรณ์ในภาษาไทย	: หนังสือที่พวกเราซื้อ

การเปรียบเทียบรูปแบบของนามวลีภาษาจีนและรูปแบบของนามวลีเมื่อแปลออกมาภาษาไทยจะทำให้ผู้เรียนเห็นถึงความแตกต่างของทั้งสองภาษาอย่างชัดเจนและทำให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในการใช้นามวลีภาษาจีนที่ถูกต้องมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ ผู้สอนควรสร้างแบบฝึกหัดการแปลนามวลีจากภาษาจีนเป็นภาษาไทยและการแปลจากภาษาไทยเป็นภาษาจีน เพื่อฝึกฝนให้ผู้เรียนเกิดความระมัดระวังในการใช้นามวลีภาษาจีนให้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น

ทั้งนี้ การหยิบยกเอาประเด็นข้อผิดพลาดในการใช้นามวลีภาษาจีนของนักศึกษาชาวไทยมาวิเคราะห์เพื่อจำแนกลักษณะของข้อผิดพลาดแต่ละประเภทจะช่วยให้ผู้สอนภาษาจีน

สามารถเน้นย้ำข้อควรระวังในการใช้นามวลีภาษาจีนให้แก่ผู้เรียนได้อย่างตรงประเด็น และช่วยให้ผู้สอนสามารถกำหนดแนวทางในการจัดการเรียนการสอนเนื้อหาของนามวลีภาษาจีนให้แก่ผู้เรียนที่มีพื้นฐานต่างกันได้อย่างเหมาะสม โดยสามารถอ้างอิงผลจากการวิเคราะห์จากทั้งในส่วนของผู้เรียนที่มีพื้นฐานและที่ไม่มีพื้นฐานจากงานวิจัยนี้ ซึ่งจะทำให้ช่วยลดข้อผิดพลาดในการใช้นามวลีภาษาจีนของนักศึกษาชาวไทยได้เป็นอย่างดี

7. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยในครั้งต่อไป

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดดังกล่าวยังเป็นแค่เพียงการเจาะจงกลุ่มตัวอย่างในเขตพื้นที่ภาคเหนือตอนบน ในการวิจัยครั้งต่อไปจึงสามารถต่อยอดกลุ่มตัวอย่างกับนักศึกษาในเขตภูมิภาคอื่น ๆ ของไทยได้

เอกสารอ้างอิง

- วรวรรณ ศรียาภย์. (2556). ภาษาศาสตร์ภาษาไทย. นนทบุรี: สำนักพิมพ์สัมปชัญญะ.
- กิตติธณ ยงประพัฒน์. (2553). การศึกษาการเรียนรู้หน่วยขยายซับซ้อนในภาษาจีนกลางของนักเรียนไทย. วารสารจีนศึกษา, 3(3).
- ซ์वाल ศรีทอง. (2558). ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาสเปนในอนุกรมวิธานกลยุทธ์พื้นผิว : กรณีศึกษาวิชาการเขียนภาษาสเปนของนักศึกษาไทยระดับมหาวิทยาลัย. มนุษยศาสตร์สังคมศาสตร์, 11(1).
- หลี่ ซุนเสี่ยวและจินตนา พุทธเมตตะ. (2554). การศึกษาข้อผิดพลาดการใช้นามวลีภาษาไทยของนักศึกษาจีน วิชาเอกภาษาไทย ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยชนชาติกวางสี. วารสารศรีนครินทร์วิจัยและพัฒนา, 6(12).
- ราตรี อันวารช. (2516). ลักษณะของคำไวยากรณ์ในภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Dulay, H.C. Burt, M.K. and Kreshen, S. (1982). *Language Two*. New York: Oxford University Press.

- Richards, J.C.and Schmidt, R. (2002). **Dictionary of Language Teaching and Applied Linguistics**. Pearson Education Limited. London: Longman.
- 蔡宝卫. (2014). **泰国学生汉语中定语语序偏误研究**. 广州: 华南理工大学.
- 鲁健骥. (1994). 外国人学汉语的语法偏误分析. **语言教学与研究**, 第 1 期.
- 房玉清. (2008). **实用汉语语法 (第二本修订版)**. 北京: 北京语言大学出版社.
- 吕叔湘. (1980). **现代汉语八百词**. 北京: 商务印书馆.
- 刘珣. (2015). **新实用汉语课本第二版**. 北京: 北京语言大学出版社.
- 刘月华. (2001). **使用现代汉语语法**. 北京: 商务印书馆.
- 王力. (1943). **中国现代语法**. 北京: 商务印书馆.
- 杨寄洲. (2006). **汉语教程第一册**. 北京: 北京语言大学出版社.
- 杨寄洲. (2006). **汉语教程第二册**. 北京: 北京语言大学出版社.
- 张敏. (1998). **认知语言学与汉语名词短语**. 北京: 中国社会科学出版社.
- 朱德熙. (1982). **语法讲义**. 北京: 商务印书馆.